

Θέμα: Περιβάλλον

Η περιπέτεια ενός μπλε κάδου!

Η ζωή του άρχισε πριν από περίπου 2 χρόνια, στην «κορυφή» της οδού Παναγίας Ελευθερώτριας στην Πολιτεία. Μια περιοχή στην οποία υποτίθεται πως διαμένουν και λίγο πιο καλλιεργημένοι άνθρωποι, εφόσον κάποιος δεχτεί το «αξίωμα» ότι η οικονομική άνεση καθιστά ευκολότερες τις καλές σπουδές που, με τη σειρά τους, παίζουν κάποιο ρόλο σ' αυτό που ονομάζουμε «καλλιέργεια».

Εν πάση περιπτώσει, ο μπλε κάδος της ανακύκλωσης, τοποθετήθηκε έξω από το σπίτι μιας κυρίας, που η ίδια το ζήτησε γιατί έχει αυτό που λέμε «οικολογική ευαισθησία», και ήθελε με τον μικρό της τρόπο να συνεισφέρει στην προστασία του περιβάλλοντος. Πολύ γρήγορα, όμως, οι κάτοικοι της περιοχής άρχισαν να πετούν στον μπλε κάδο της ανακύκλωσης ό,τι σκουπίδια είχαν.

Όταν γέμιζε ο κάδος, με οτιδήποτε άλλο από ανακυκλώσιμα, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να τα πετάξουν έξω από αυτόν, χύμα, στο πεζοδρόμιο. Η κυρία, λοιπόν, στην «κορυφή» της Ελευθερώτριας, αφού είδε κι αποείδε (μέχρι που καρτέρι έστηνε δίπλα στον κάδο και έκανε παρατηρήσεις σε όσους σταματούσαν εκεί και άδειαζαν οτιδήποτε άλλο εκτός από ανακυκλώσιμο χαρτί), πήρε την απόφαση και απομάκρυνε τον κάδο μπροστά από το σπίτι της, σπρώχνοντάς τον πιο κάτω, στην ίδια οδό.

Ο καημένος, όμως, ο κάδος, δεν ευτύχησε ούτε και στο καινούργιο του πόστο, αφού και εκεί σταματούσαν τα αυτοκίνητα και οι οδηγοί άδειαζαν τα σκουπίδια τους. Δημιουργήθηκε, λοιπόν, νέα εστία μόλυνσης, κακοσμίας και αισθητικής αηδίας, και πολύ γρήγορα ο κάδος βρέθηκε ακόμα πιο κάτω, στον ίδιο πάντα δρόμο. Σε κάθε νέο πόστο του, κάποιοι ευαίσθητοι κάτοικοι της περιοχής προσπαθούσαν να συνεντίσουν τους υπόλοιπους, εξηγώντας τους ότι αυτοί οι κάδοι, οι μπλε, είναι μόνο για ανακυκλώσιμο χαρτί και όχι για τις σερβιέτες της κυρίας, τα μπουκάλια ούισκι του κυρίου, ούτε για τα χαρτόνια με τα απομεινάρια από τις πίτσες που έφαγαν το προηγούμενο βράδυ τα παιδιά τους. Οι απολίτιστοι, όμως, δεν άκουγαν.

Επικοινωνήσαμε με την εταιρεία που χειρίζεται τα ανακυκλώσιμα και οι άνθρωποι μας είπαν ότι καθημερινά τραβούν τα μαλλιά τους από τα πράγματα που βρίσκουν μέσα σ' αυτούς τους κάδους. Και τι να σκεφτεί κάποιος, άραγε, ως λύση; Να αρχίσουμε καμπάνια ενημέρωσης; Που να λέει τι; «Εδώ, παιδάκια,

στον μπλε τον κάδο, ρίχνουμε μόνο χαρτιά. Χαρτιά... χάρτινα. Ούτε πλαστικά. Ούτε ρούχα. Ούτε φαγητά. Ούτε γυαλί».

Εάν ήταν να υπάρξει αποτέλεσμα, εντάξει. Να γίνει κι αυτό, έστω κι αν εξευτελιστούμε σ' όλη την υφήλιο, ως ο μόνος λαός που θέλει ιδιαίτερα μαθήματα για το πώς να χρησιμοποιεί τους κάδους ανακύκλωσης. Όμως, δεν θα υπάρξει. Γιατί ξέρει πολύ καλά ο καθένας τι δεν πρέπει να κάνει. Μόνο που του είναι αδιάφορο. Και ο κύριος λόγος είναι η βεβαιότητά του ότι σε αυτόν τον τόπο η ατιμωρησία είναι καθεστώς. Και βρίσκει, πάντα, εύκολες και φτηνές δικαιολογίες για να υποστηρίξει τις πράξεις του. «Ας βάλουν, λέει, πιο πολλούς κάδους, για να χωράνε τα άλλα μας σκουπίδια, να μην τα ρίχνουμε σε εκείνους της ανακύκλωσης». Όπως λένε: «Ας φτιάξουν χώρους στάθμευσης, για να μην παρκάρω επάνω σε κάθε πεζοδρόμιο».

Ξέρετε τι εννοεί, με τέτοιες δικαιολογίες, ο κάθε караγκιόζης; Ό,τι θα ήθελε έναν κάδο πριβέ. Ένα χώρο στάθμευσης δωρεάν και έξω από το σπίτι του. Κάποιον να του μαζεύει τα σκουπίδια που εκείνος ρίχνει έξω. Παρκαδόρους να του ανοίγουν την πόρτα και να τον αποκαλούν «κύριο» ή «κυρία».

Εν τω μεταξύ, δεν ξέρω πού θα καταλήξει ο καημένος μου ο κάδος. Κάπου θα τον πετύχετε, είμαι σίγουρος. Φορτωμένο με όλη τη σύγχρονη ιστορία μας...

Πηγή: <https://www.lifo.gr/mag/columns/1611>

Ποιο είναι το θέμα του κειμένου; Τι θέλει να μας πει ο συγγραφέας;
Πώς συμπεριφέρονται οι άνθρωποι στο κείμενο;
Τι συναισθήματα σας προκαλεί το κείμενο;
Εσείς έχετε παρόμοιες εμπειρίες;
Κάνετε ανακύκλωση;